

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.5 License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/> or send a letter to Creative Commons, 543 Howard Street, 5th Floor, San Francisco, California, 94105, USA.

Adam Sádovský, 2005 (cc)

LEGENDA O BITVĚ NA PLÁNI OETSE

Dávno tomu, co veliký král Ziras dobyl metropole severu, jihu i východu a západ mu vzdoroval chabě a spíše ustupoval, než držel frontu. Řeky Rhut a Beirn byly překročeny a sopečné pohoří se ukázalo jako nedostatečný val proti legiím oplátovaných rytířů.

Tehdy se pánové Dvou údolí dali na ústup a cesta k metropoli Kaver zůstala nestřežená a město od předních vojáků Ziriovi armády dělila jen pláň Oetse a méně než den pochodu.

Ziras noc před bitvou pohlédl na nebe, kde spatřil padat jasnou hvězdu a veden tímto znamením navštívil Yakru, čarodějku a věštkyni, jež ho provázela na všech výpravách a jejíž rady nebral na lehkou váhu. Spíše naopak. Z jejích úst pak uslyšel varování: „Tvoje armáda je silná a hradby města nemohou zadržet tvou vůli, ale dej si pozor, z východu a ze západu přijde zkáza a temné hordy pokryjí duše tvých mužů.“

Ziras do daleka vyslal zvědy a veškerá svá slabá místa posílil o jízdu. Druhý den, i když znepokojen zlou věštbou, vyrazil a kolem poledne stanul v polích na dohled od mohutných hradeb skvostné metropole. A čekal. Kaver ležel právě na západ od jeho stanu.

Plavovlasý Furne sledoval postup Ziriovi armády již měsíc a obratně se dokázal vyhýbat všem zvědům a slídivým očím hlídek a zůstat nepozorován se svou zlobou a přísahou, která ho hnala jako hurikán žene malou barkasu napříč rozhněvaným mořem. Nyní mu úkryt skýtala vzrostlá stále ještě zelená pšenice, vysázená na vyvýšené oblině, odkud měl zároveň i dobrý výhled na mozaiku menších či větších políček.

Nepříliš blízko, ale rozhodně blíž než kdykoli za celý uplynulý měsíc, stál dole mezi pošlapanou úrodou a mezi tisíci záblesky bohatýrského brnění bílý stan se čtyřmi dlouhými prapory nad každým jeho rohem. A uvnitř toho stanu temně zamyšlený Ziras. Furne sebou cukl, ruku na jílcí meče, v představě pohybu, kterým by toho tyrana zbavil života. Ale ani sebemenší příležitost k takovému činu se zatím nenaskytla.

A ani nyní se na první pohled situace nezdála být slibnější než kdykoli za posledních třiatřicet dnů. Mezi Furnem a jeho přísahou stálo několik desítek oddílů řadových pěších a

také dva tucty elitních vojáků z královské stráže. Čelo armády na západní straně se ježilo několika stovkami dlouhých kopí, jakoby Ziras očekával prudký útok z městských bran. Týl armády byl naopak velmi řídký, ale pošlapaná políčka mezi kopci svědčila o pohybu několika oddílů, nebo možná celé armády. Byla to past připravená na útočníky z východu.

Ale Furne spatřil možnost. Chabou, ale přesto nutnou následování. „Než se černá mysl dotkne čtyř žulových monolitů na čtyřech náměstích čtyř metropolí, musí tvůj meč zastavit její ničení,“ slyšel nyní bez ustání v hlavě. „Proto tobě Furne, čtvrtému potomkovy mistra Sindena, dávám tento úkol. Jen pro něj jsi byl vycvičen a jen takového úkolu je hoden tvůj život.“ On pak přísahal a přísaha se mohla završit jedině až s koncem svého úradku nebo smrtí.

Proto se Furne nyní obezřetně zdvihl ze svého úkrytu a rychle se přemístil na východ, kde našel novou skrýš přímo pod lopatkami větrného mlýnu. Bylo to místo vyvýšené nad okolím a on z něho viděl na záda celé armády, ale také na rovinu jež se rozepínala před ní. Tam očekával první potyčky. Vytušil, že jakmile se strhne bitva a pravidelné řady se naruší zmatkem, bude mít šanci prorazit méně chráněný týl. Věřil, nebo spíše jen doufal, že jako osamělý bojovník unikne pozornosti číhající armády, ale jeho zrak často zalétával k jihu, tam kde měla být schována.

Tou dobou plnili svou práci kazatelé a v řadách Ziriovi armády hlásali o nezdolnosti a neústupnosti velkého vůdce a jeho svatém právu na čtyři trůny. Proti klepům o nepříznivé věštbě sice zmohl málo, ale i s tím Ziras chladně kalkuloval. Znal sílu své armády a velice dobře věděl, že město mu nakonec neodolá. Nadto si byl jist, že z bran proti němu vyjede veliké vojsko, neboť jedině tak mohla být věštba splněna a proto čekal.

Byly to napjaté, dlouhé dvě hodiny, během nichž se bez Ziriova rozkazu nesměl pohnout ani klas ve větru a nervozita padala na vojsko jako mazlavá dusivá mlha, když se brány konečně otevřely. Přední hlídky zaúkolovaly své posly a k Ziriovy začaly proudit zprávy o situaci v prvních liniích. Zprvu hovořily o tom, že se otevřela hlavní brána a že se blíží vyjednávač. Jenže později vyšlo najevo, že to není vůbec žádný vyjednávač, ale rytíř a že už začala bitva. Jen pár okamžiků nato se objevil sám generál předsunutě jízdni a chtěl vědět, zda má zaútočit.

Než aby se Ziras dál spoléhal na nepřesné informace, raději sám vyšel ze stanu aby zhodnotil situaci. Nechal se na ceremoniálním štítu zdvihnou do výšky, ale v dále neviděl ani cizí vojsko, ani náznaky bitvy, nýbrž jen jediného jezdce uhánějícího pískem sypanou cestou přímo od zavírajících se bran města. Ten bojovník měl zlatou přilbici se zeleným chocholem a v napřážené ruce držel meč v útočném gestu. Ne, tohle opravdu nebyl vyjednávač, nýbrž voják Zelené gardy.

Ziras na okamžik zaváhal. Všichni rytíři Zelené gardy byli již mrtví, jak se domníval a jak se domnívali všichni jeho rádci. Kdysi, když tito válečníci ještě vyjížděli na bitevní pole, byly jejich meče pověstné přesností a zkázu rozsévati jako nezastavitelní démoni. Tak to bylo než se garda rozpadla a než jeden po druhém našli vznešení rytíři své přemožitele a smrt nehodnou jejich slávě.

„Držet formace a nenechat se vyprovokovat!“ zněly jeho rozkazy, poté co se nechal

spustit na zem. Jeden bojovník, podle něj nepředstavoval nebezpečí, ať už byl ze Zelené gardy, nebo ne. Věděl, že ho zastaví dlouhá kopí prvních řad.

Od větrného mlýnu, to byl k městu hodný kus cesty, ale Furne měl skvělý zrak a tak pozoroval otevírající se bránu. Přivřeným okem se pak snažil napočítat postavy vyjíždějícího vojska. S údivem seznal, že před honosnou metropolí Kaver vyjel jen jediný muž. Mohlo se zpočátku zdát, že jde o posla nebo vyjednavče, ale odlesky taseného meče tvrdily něco jiného.

Furne hleděl bez dechu na toho rytíře, jediného obránce města, jež byl sice pouhým ostřím bez meče, ale který vsadil svůj život proti celým tisícům. Zcela fascinován sledoval, jak se jezdec rozjel proti hrozivému lesu z kopí a jak prorazil dvě řady a dalšími třemi se prosekal, než jeho kůň padl a on zmizel pod zářivou hladinou přílbic, kopí a mečů. V ten okamžik se Furne vzpamatoval, vytasil meč a za zpěvu jeho ocelového hlasu se pustil dolů z kopce završit svou přísahu.

Běžel rychle, ale úsporně. Dech srovnal s rytmem kroků, terén podřídil své vůli. Utíkal a ten úprk byl naprostou a samozřejmou rutinou. A když se objevili první protivníci, již nebyl sám sebou, ale nástrojem své pomsty, který je nutno vést přes všechny překážky. Lehce a bez odporu vnikl do oslabeného týla a téměř se nezbrzdil. Byl jako hrot šípu prorážející nehybnou mlhu. A od dob, kdy byl vyroben první meč, nebyl nikdo, kdo by s ním dokázal zabít tak rychle jako nyní Furne. Sekal ruce a stínal hlavy, bodal a přitom běžel tak, že s ním nikdo nedokázal držet tempo.

Také se zdálo, že čím hlouběji se probíjí do nepřátelských řad, tím menší je mu kladen odpor. A vskutku to tak bylo, neboť vojáci pochopili, že ten ďábel s krvavým mečem běží stále a jen rovně a cestu před ním mu vyklidili.

Do Ziriova stanu začali opět proudit poslové a veliký vládce se tak dozvěděl, že rytíř, který vyjel z města sice přišel o koně, ale že zastaven nebyl a že se pomalu probíjí do nitra jeho vojska. Navíc se, podle pozorovatelů, na východě objevil další bojovník, který unikl všem hlídkám, jakoby se vynořil ze země. Prý se před ním dalo vojsko na ústup a celá již tak slabá východní marka se rozdělila na dvě části a naprosto zrušila všechny formace.

Zmatené šeptání rádců přerušil Zirac mocným hlasem. Uvědomil si, že věštba nehovořila o žádných armádách a že se vůbec žádné nemusí objevit. „Pošlete proti nim celou naši sílu!“ Ale stejně se obával i dalšího útoku, protože věštba se zmiňovala o temných hordách. Nechal proto celé jedno vojsko dál čekat v úkrytu za kopci.

Rozkaz ale nebylo snadné splnit. Proti jednomu osamocenému válečníkovi může bojovat naráz maximálně pět dalších, zbytek armády se tísní kolem a brání tak lučišníkům v účinné střelbě a ani jezdci nemohou nijak zasáhnout.

Přesto všechno pocítil Furne rostoucí odpor a jeho postup se zpomalil. To co následovalo se nedá slovy vypovědět a ten, kdo byl poblíž a přežil, jen nerad vzpomíná na ty okamžiky. Okolo Furneho se uzavřel veliký kruh štítů a mečů, ale on, od hlavy k patě zborcený krví, se nezastavil a útočil na každé odkryté místo. Bojoval neúnavně a dlouho a krok za krokem a

píď po pídi se probíjel za svým cílem, jež byl stále dost daleko.

Odpoledne postoupilo, nebe se zatáhlo a za Furnem ležela řada nejméně sta mrtvých a zraněných. Ale on nepolevoval a bil se dál. Vojáci, kteří nikdy nevěřili na povídačky, začali pochybovat a protože Furne nebyl ještě ani jednou vážně zraněn, uvěřili, že proti nim nebojuje člověk. Jiní již dávno utekli, protože se začali bát, že je to konec mocného impéria a že proti nim nějaký z bohů západu poslal anděla pomsty.

Nepomohli ani kazatelé, kteří se stále motali kolem a úpěnlivě hrozivým hlasem povzbuzovali vojsko. A nakonec spíše uškodili, neboť se jeden ze svatých mužů dostal do Furne blízkosti a byl smeten jeho divokostí jako seschlý list bouří. Nejdříve přišel o čtyři prsty, když se snažil zadržet Furneho meč před svým obličejem a pak za děsivého nelidského křiku padl krvavou tváří k zemi s širokou ránou přes hrud'

Jenže ani ti nejlepší bojovníci se nemohou bít do nekonečna a jednou vždy udělají chybu. A znavený Furne udělal první ve chvíli, kdy se proti němu postavil voják královské stráže, jež svou obří postavou čněl nad ostatní o dobré dvě hlavy. Přes tuto výšku byl obratným šermířem a dokázal si s protivníkem hrát mnoha klamnými údery a obrátkami a nebyl pro něj problém uhýbat před rychlými výpady.

Střetli se spolu velice prudce, tak že meče jen zvonily, ale první odpadl Furne. Schytl kopanec přímo do hrudi a padl na rozdupanou zem, hodný kus daleko. Vojáci konečně sebrali odvalu a sesypali se na něj, jako by byl již bezbrannou kořistí. Spoustu ran odrazil a spoustu jich schytl, ale tlačence vznikla kolem něj taková, že se nikdo nemohl pořádně rozmáchnout. Všechno to byla jen povrchová zranění, kterých si Furne nešímal. Sevřel znovu pevně meč a během tří okamžiků se osvobodil. Naráz padlo na zem deset vojáků a dvakrát tolik končetin.

Obr se znovu proti němu vrhl, ale nyní Furne nezaváhal. Objevil se na místě, kde ho protivník nečekal a jediným dlouhým tahem mu rozpáral břicho. Dál Furne ale pokračoval pomaleji a zdatně kulhal. Kdyby nebyl pouhým nástrojem, kdyby mohl přemýšlet a rozumně zhodnotit svou situaci, poznal by, že nemá šanci dokončit, co si předsevzal. Takhle se šinul dál a dál tupil meč o brnění a kosti.

Ziras silně znervózněl. Nebe bylo stále temné, i když se pomalu projasňovalo. Na západě, nad věžemi mocné metropole, bledě žhnul rozpitý kotouč slunce a dva bojovníci se stále ještě drželi na nohou. Byl nervózní, protože se obával věštby a byl nervózní, protože jeho obrovské vojsko nedokázalo za celé dlouhé hodiny zastavit pouhé dva protivníky.

Jeho nervozity si všimli velitelé a rádci, poslové i kazatelé, jež ztratili svou víru, stejně rychle jako k ní přišli a spolu s nimi začaly odcházet i jejich ovečky. Vojsko ale není dobrovolná instituce a tak následovalo tvrdé protiopatření a smrt stihla i toho, kdo na dezerci jen pomyslel. V pozdním odpoledni tak proti městu stálo pět tisíc vojáků, netrpělivě očekávajících rozkaz k útoku.

Ale s ním Ziras stále váhal a když se zeptal Yakry, co by měl učinit, odpověděla, že nejlepším řešením je ústup. Ale na nic takového neměl Ziras ani pomyslení. Raději by obětoval celou svou armádu, ba i celé impérium, než aby se měl dát na ústup před pouhými dvěma bojovníky. A tak opět čekal.

Mezi tím se vojskem šířily nejrůznější pověsti a fámy a ať už byly lživé nebo ne, dokázaly nahnat husí kůži i těm nejotrlejším. Říkaly, že bohové západu se chtějí pomstít velikému Ziriovi, za pohanu metropole Kaver a že jejich pomsta bude strašná a krutá.

Nic z toho ale Furne nevěděl a byl by se takovým povídačkám asi zasmál. Necítil se být žádným poslem bohů, pouze seznával, že mu dochází síly a věděl, že brzy asi padne naprostým vyčerpáním. Dál ho hnala jen pomsta a myšlenka na ní. Pochopil, že opravdu žije jen pro tento úkol a vše co se kdy naučil, nyní více než zhodnotil.

Čím dál častěji se zastavoval aby nabral dech. Meč jen stěží udržel v ruce, ve které přestával mít cit. Z jeho dlaně se stal jeden velký puchýř a nohy už ho skoro neposlouchaly. Čtyřikrát klesl na kolena, aby se čtyřikrát znovu zvedl. Po páté už zůstal klečet a dál nemohl. Odrazil několik posledních ran a očekával smrtící úder, ale ten nepřišel.

Všichni vojáci okolo něho zůstali nehybně stát a hleděli na západ. Právě se rozjasnilo, obloha byla opět téměř čistá a když se Furne podíval směrem k metropoli, slunce nad ní svléklo svůj zamračený háv. Ale přesto ho stále velký kus chyběl. Nevěděl co si o tom má myslet, stejně jako to nevěděl vůbec nikdo, ale jakmile zbyl ze slunce jen blyštivý oblouček a přes zvlněnou pláň se přihnál temný stín, tichý a rychlý jako armáda duchů, pohltila vojsko panická hrůza a jako na povel začalo utíkat.

Tak se stalo, že Furne náhle osiřel a cesta před ním byla volná. S námahou se zvedl a začal zmaten klopýtat tmou.

Ziras netušil kdo se blíží a popravdě toho vůbec věděl velmi málo o situaci v řadách své armády. Dlouho nebyl schopen pochopit k čemu došlo a jen si letmo uvědomoval, že v jeho stanu zůstali pouze dva generálové, čarodějka a tři nejvěrnější z královské stráže. Zbytek utekl a zmizel v nastalém zmatku.

Z velikého imperátora, z mocného vládce a poloboha se rázem stal obyčejný člověk, jež se začínal bát. Silou vůle sice zahnal pocit, že zatmění slunce je znamením nějakého z bohů, ale chyběla mu síla jeho armád. Ano, vskutku mu scházela a on si to konečně uvědomil. Tehdy se opět obrátil na Yakru a čarodějka hlasem plným vytržení začala hovořit o zeleném válečníkovi, jež hledá pomstu a o čtvrtém bojovníkovi, jehož žene přísaha.

Jakoby tušil, že cílem pomsty a přísahy se má stát on sám, nechal Ziras před stan postavit poslední, ale nejlepší, ze svých strážců. Bál se rytíře Zelené gardy, protože v jeho pokladnici dlelo dvacet mečů dvaceti podle zavražděných válečníků toho řádu, ale více se bál přísahy tajemného bojovníka, protože pro něj byla neznámá.

Právě, když se začalo objevovat slunce, zprvu jako zářivé jiskry navlečené na šňůrce a pak jako hubený srpek, se Furne přiblížil až na dohled k Ziriovi stanu. Cítil jeho přítomnost jako cítí lovec svou kořist. Podíval se zamyšleně na krvavou dlaň, na které nebylo ani jedno zdravé místo a přehodil si meč do druhé ruky. „Ještě čtyři,“ prohodil znaveně, když si všiml tří strážců před stanem.

„Jen dva, když si je rozdělíme,“ řekl stejně znavený ženský hlas za ním. Otočil se a spatřil postavu, jež mohla patřit ženě, ale která byla tak krvavá, že připomínala dryádu ve

vražedném vytržení. Přes obličej se jí táhly dva temně rudé šrámy a z meče ještě odkapávala krev. Na brnění byla sotva patrná, ale rozpoznatelná zelená růžice.

„Rytíř Zelené gardy?“ podivil se Furne, ale na další otázky už neměl sílu. Bojovnice přikývla a tak se spolu, bok po boku, pustili směrem k bílému stanu.

Jejich setkání se zdálo být náhodou, ale kdyby k němu nedošlo, svět by dnes byl jiný a poslední z imperátorů by byl prvním z bohů, jež sestoupili na zem. Armáda by ještě obléhala město a oni dva spolu by se nepřiblížili ke stanu a nezaútočili jako pár zuřivých tygrů. Už dávno spotřebovali všechnu svou sílu a nohy a ruce je jen stěží poslouchaly, ale vzájemně si nějakým způsobem dokázali krýt záda a doplnit se, když to bylo třeba.

Každý jeden z nich udělal spousty chyb, ale dohromady ani jedinou. A tak byly tři strážě, nejlepší z šermířů, jaké Ziras měl, poraženi a to během několika málo okamžiků. Na obloze zářila stále jen polovina slunce, když k zemi padl poslední z nich a oni zůstali stát zády k sobě připraveni čelit celému světu i osudu a především smrti.

Ziras slyšel konec souboje a sáhl po meči, který nemusel z pochvy vytáhnout bezmála již deset let. Kdysi tato zbraň patřila poslednímu rytíři Zelené gardy, ale byla to také nejlepší čepel, jaká kdy byla zkuta. Dva generálové také tasili, ale chystali se bránit spíše vlastní životy, než život svého imperátora. Čarodějka se obezřetně schovala.

Když do stanu vpadli oba krví pokrytí bojovníci, Ziras se vztyčil a byl by se chtěl dozvědět, kdo usiluje o jeho život, ale nikdo z nich se s vysvětlováním neobtěžoval. Odstrčili generály a vrhli se společně na imperátora, jež ráno ještě velel tisícům a nyní zůstal sám. Jeden za svou pomstu a druhý pro přísahu, ale oba pospolu.

Možná by se jim podařilo okamžitě imperátora odzbrojit a možná by se pak vrátili do města jako hrdinové, ale tak tomu osud nebo bohové nechtěli. Neboť mezi jejich dychtivé meče a hrdlo čekajícího Ziria skočila Yakra a z dlaně proti nim vyfoukla stříbrný prášek. Stálo jí to život a možná si ani nevšimla rychlé čepele, jež jí stála hlavu, ale Furne byl oslepen a výpad, kterým by završil přísahu vedl pouze a jen jeho instinkt. Zasáhl cíl, cítil to, ale stejně tak a mnohem ostřeji vnímal vynikající meč Ziriův ve své hrudi.

Skonal s úsměvem na tváři v náručí ženy, jež se sem hnala dobít meč svého otce. Meč, jehož čepel Furne svíral nehybnou rukou, jako by jí ho nabízel s příslibem skvělé budoucnosti. A ta budoucnost přišla. Slunce zapadlo jako celistvý kotouč za rudý horizont, ale druhý den vyšlo čerstvé a silné a tak začínalo jaro nového věku.

Věrní generálové zmizeli, ale byli svědky okamžiku jelikož mystika byla silnější, než celé Ziriovo impérium a na který nikdy nezapomněli. Nesli pak dál zvěsti o bitvě na pláni Oetse o bitvě, jež vybojovali jen dva hrdinové, o bitvě, kterou začal nový věk.